

LA FANTASIA

—Què dius? Que has dividit el dècim en vuit parts i no saps a qui vendre-les?
 —Vina, home, vina, que ja et diré com podràs col·locar les parts.

Disbauxes confidencials

ELS PELL-ROGES

Cada diumenge, a entrada de fosc, de les estacions dels ferrocarrils en brollen uns éssers colrats pel sol, els ulls encesos i la

pell encetada, que s'escampen per la ciutat arrossegant les sabates de claus o les espadenyes de veltes, carregats amb motxilles i paquets, i lluint bandes i polaines d'allò més teatrals. Cal no confondre'ls amb els indis del Far-West. Són els pell-roges de ciutat. Gent que es torra a força de grans sacrificis i a risc d'arrepregar una insolació.

De bon matí abandonen la ciutat, disposats a acampar allà on el sol hi bal més de ple. De testen les ombres amables i les boscúries benfactores. La seva flaca són els turons pelats i els sorrells deserts. Els llocs on el sol pot desfregar-se a pler. Allí, de panxa enlaire, nus de cos en amunt, aguanten passivament els raigs cremants, i fins que la pell no els cruix i els cabells no se'ls mustiguen, no donen per ben aprofitat el diumenge.

L'endemà, les oficines, les botigues, els comerços i els bancs,

s'omplen de dimonis vermells a punt d'esclatar, que accionen lentament per tal que la roba no els refregui la pell encetada.

Totes les converses giren al voltant dels polvos d'arròs, la fècula de patata i l'aigua amb vinagre.

Una vegada torrats, els pell-roges reprenen llurs diversions habituals, car ja poden alternar en societat.

L'HOMME TERRESTRE

L'home terrestre no para fins que fa un viatge marítim.

El mareig l'atrau com un abim.

No pot resistir la temptació d'embarcar-se.

En havent dinat puja al baixell.

Una vegada al vaixell, treu el dinar.

Una vegada tret el dinar, desembarca.

L'endemà explica al cafè que

va ésser l'heroi en mig del temporal.

Ell, a soles, però, promet no tornar-hi mai més.

GUNDEMARO RECOLONS

LA PROPINA

Era un cotxer decent. Cobrava el just, tractava els clients amb consideració, era atent i discret i tornava tots els objectes perduts, que trobava en l'interior de la seva «berlin».

Un dia, en anar a desenganxar, va trobar una pell.

—Es d'aquella senyora que vaig portar al carrer X—va pensar.

I va ensenyar la pell a la seva dona.

—Aquesta pell—va dir-li la seva dona—almenys val cent diners. Es segur que si la tornes et donaran una bona propina.

El cotxer empenqué el carruatge a trot llarg en direcció al carrer X, núm. 15.

—Hi ha el senyor—demana al porter.

—Sí, pugi.

El cotxer es trobà amb un senyor ben conservat, un xic respectable, que l'esguardà sospresos.

—Què desitja?

—Veurà, ahir vaig recollir

una senyora que sortia d'una casa del carrer de la Unió i la vaig deixar a aquesta casa. Quan va sortir del cotxe portava un vel espès i com que desconec el seu nom i el seu domicili, però tenint gran pràctica en aquestes qüestions, he decidit venir aquí, perquè de no trobar-li a vostè, la senyora encarregada de la casa ja li hauria donat la pell.

El senyor respectable augmentà la sorpresa retratada en el seu semblant.

—Quan més va, menys ho entenc.

—Però, aquesta senyora no era la seva amiga?

—Jo no en tinc cap, d'amiga!

El bon cotxer comprengué que el cotxe anava per mal camí i que aquell senyor, en lloc d'ésser l'amant era el marit.

—Perdoni doncs...

—No; ara vull saber què és tot aquest bullit. Aquesta senyora del vel era la meua dona. On la va recollir, vostè?

—Ja li he dit. Al carrer de la Unió, però jo em creia que allí hi vivia i que aquesta era la casa del seu amant. Ara ja veig que és al revés.

—Ja veu vostè que m'acaba de descobrir una cosa molt greu.

El cotxer es gratà el cap filosòficament.

—Són coses de la vida...

Entregà la pell al marit i es quedà esperant donant voltes a la gorra.

—Què espera?

—Espèrava a veure si em donava quelcom per haver-li retornat la pell.

El senyor tragué el portamonedes i li donà un duro.

—Un duro?—exclamà el cotxer.

Aleshores, el marit, despreciatiu i ficant-se el portamonedes a la butxaca, exclamà indignat:

—Em sembla que és suficient per haver tingut el gust de fer-me saber que sóc cornut.

—L'Agneta és al llit. Res: un accident del treball.

—Què ha tingut?

—Un nen.

EN LA VESPRADA DE SANT JOAN ::

De «verbenas», en Joanet,
i estrenant un nou barret,
prou en té ganes
amb una coca i la dona
anar des de Barcelona
fins a Les Planes.

Al tramvia de Sarrià
n'han pujat, per estalviar
la caminada.

I marxen, ben contentons,
portant coca de pinyons
tota ensucrada!

Aquella nit fa molt vent
a Les Planes, i la gent
prou s'arrecera.

I van plens, en Joanet,
la dona, coca i barret,
de polseguera.

En Joanet, tot contrariat,

amb tristesa ha exclamat:

—Quina «verbenas»,
no poder coca menjà!
Car la coca tota està
de terra plena!...

Vent més fort vingué de dret
i li va aplanar el barret
contra una soca.

I la coca va volar...
i el barret es va quedar...
fet una coca!

Abans que finís la nit,
en Joanet ha decidit
no fer més l'ase.

I li digué al seu amor:

—Ai, noia, quina tristor!
Tornem a casa.

I la nit de Sant Joan
(una vesprada tan gran),
ja gens li xoca
al pobre d'en Joanet,
car duu coca... per barret
i no té coca!

BONIQUESES

Es bonic a l'oir
del rossinyol
son rítmic cant a l'hora
d'eixir el sol.

Es bonic contemplar
al punt d'albada
flors orlades de perles
de la rosada.

Es bonic en donzella
gaia i formosa
el pit fresc i odorós
com una rosa.

Es bonic ben daurada
la cabellera

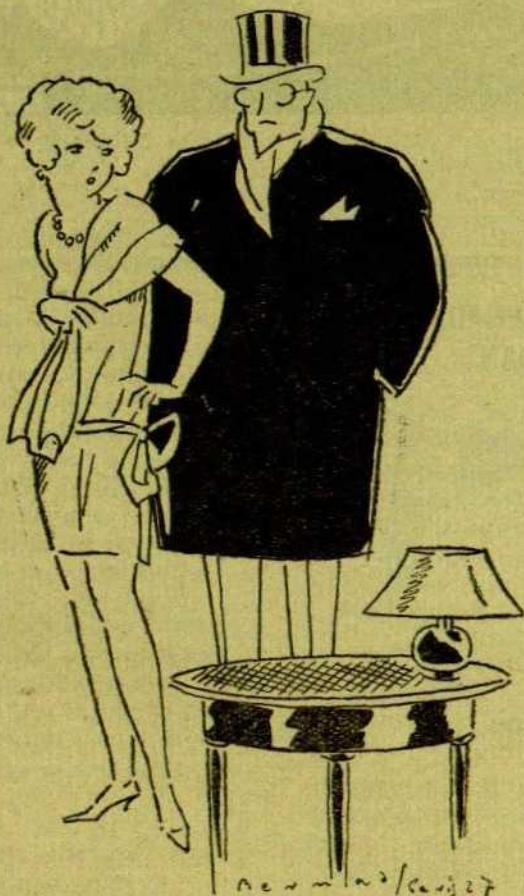
d'una dona amb el front
de primavera.

Es bonic uns ulls blaus
com blau del cel,
brillejant a l'igual
com d'un estel.

I és bonic el gaudir
de bona estona
recolzant-se al costat
d'hermosa dona.

I el més bonic trobo
encara que és
tenir a la butxaca...
molts diners.

FRA ANSELM TAROT

—Li posaré un piset i la vindré a veure tres cops per setmana.
—Em sembla que el cor l'enganya.

LA PEGA D'EN SERAFÍ

En Serafí Pallarola és capità
de vaixell i tartamut, coses per-
fectament compatibles.

El bo d'en Serafí estava en-
grescat amb la Tuietes, i aques-
ta no li feia mala cara. Tot,
doncs, feia suposar que la cosa
acabaria amb casori.

I no hi ha res d'això. Ja els
explicaré el que va passar. El
defecte maleït de no parlar clar
va ocasionar que el pobre marí
tingués de renunciar a la Tui-
etes.

Era el dia en què l'«Hèrcu-
les IV», el vaixell que menava,
devia marxar cap a Bilbao, i el
xicot, va anar a veure sa estima-
da.

—Me'n... me'n... va...ig! —
va dir al cap de poca estona de
conversar amb la Tuietes.

—Se'n va tan de pressa?

—Sí... No... no em puc en...
en...tre...tre...te...nir.

—Però, què li passa, Serafí?

—Veurà... Tu... tu...i...etes!

Qu...an se... se...rem ca... ca...
ca...sats, ja ho sa... sa... brà-
prou.

—Que... que... a... a...vui és
el di... dia de... fer...se... a...
la... la... ma... ma... mar!

La pressumpta sogra el va
treure de casa.

I en Serafí encara no sap per
què.

EL MALHUMOR DE
LA MARQUESA :

La gentil marquesa de la Nou
va anar a visitar un vaixell de
guerra francès. Acompanyada
del comandant i de l'oficialitat,
ho va voler recórrer tot i fins va
pujar, per una estreta i dreta es-
cala, al pont del timoner.

Però com que la gentil mar-
quesa de la Nou no portava pan-
talons, un mariner que feia sen-
tinella al peu de l'escala, va
veure un bé de Déu d'interiori-
tats que li feren exclamar:

—Renoï, quin panorama!

La marquesa ho va sentir i,
enfadada per tal manca de res-

pecte, va exigir del comandant el càstig immediat del pobre mariner.

Però el comandant, després d'haver promès a la marquesa allò que tan imperiosament reclamava, es trobà en un greu dubte. En quin article del còdig recolzaria el motiu per castigar el minyó?

Després de molt barrinar, va dictar la següent disposició:

«Dos dies d'arrest al mariner Víctor Durand per haver descobert una via d'aigua i no haver acudit a tancar-la...»

I així es compaginà la legalitat amb el malhumor de la marquesa.

ENTRE METGES

En Lluís i en Carles, en obtenir el títol de metge, es juramentaren a reunir-se al cap d'un any per explicar-se mútuament els èxits assolits en la pràctica de la carrera i el que hagués tingut més sort, hauria de pagar un sopar al més desafortunat.

En Lluís va establir-se a Vilatoba de Baix i en Carles a Sahuquillo de la Sierra, pobles el suficientment distanciat perquè un no sabés el que feia l'altre.

Al cap de l'any convingut, varen reunir-se i en Lluís va ésser el primer:

—Mira si he tingut èxit a Vilatoba de Baix, que als sis mesos d'estar-hi, no hi havia malalts, fins al punt que el veïnat del poble va constituir una associació per recaptar *fondos* per pagar-me, del contrari, hauria hagut de marxar per manca de malalts i això és el que no volia el poble, agraït a la meua gran ciència mèdica que havia fet fondre les malalties a Vilatoba de Baix.

—Et felicito, company — va respondre en Carles,—però no crec que els meus èxits a Sahuquillo de la Sierra tinguin que envejar els teus. Al cap de tres mesos d'actuació, una nit varen tirar-se sobre meu tres homes

amb intenció de matarme. L'oportuna intervenció d'un vigilant i d'un *sereno* varen evitar la meua mort...

—Tingues en compte—va interrompre en Lluís — que sols em d'explicar els fets de la nostra vida professional. El que tu expliques ara és molt lamentable, però no té res que veure amb la teua actuació com a metge.

—Calma't i escolta—va seguir dient imperturbable en Carles: —el tres que varen agredir-me eren els enterramorts, que es morien de fam des que jo era

metge del poble. Dient-te sols que han tancat el cementiri, te'n faràs càrrec...

No cal dir que en Lluís va considerar-se menys afortunat i va sopar de gorra.

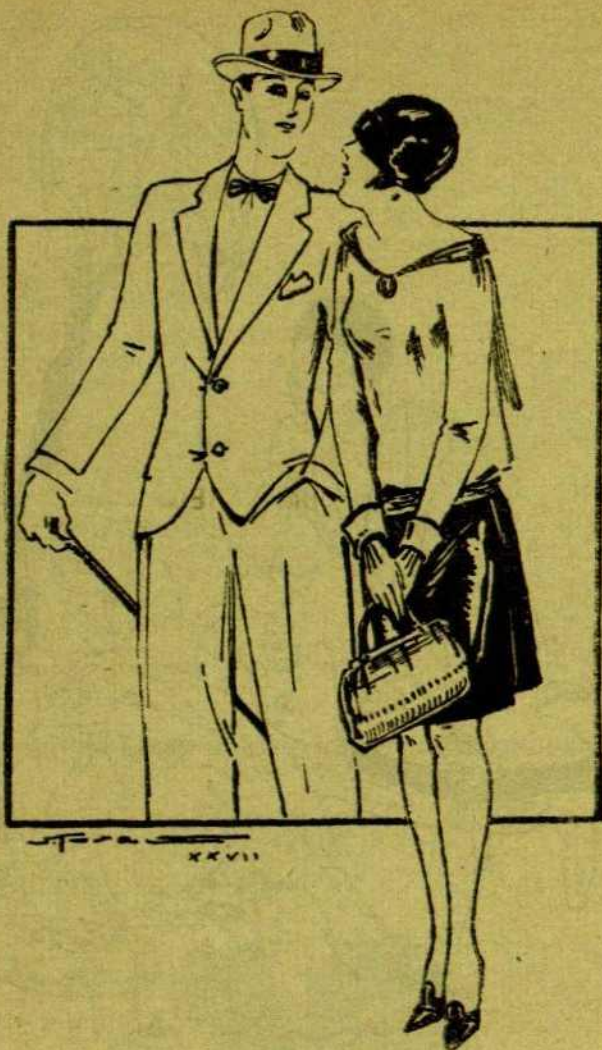
UN MITJA QUE NO FALLA

La Mercè és casada, però mai no se'n recorda que ho és. I mentre el seu marit treballa—de nit, el pobre,—la Mercè rep visites amb aquella constància.

—Ai, Peret! Tinc una puça! Me la vols buscar?

—El mateix els ha passat a la Lulú i a la Lill. Ja estic tip de puces!

—No sé com qualificar-ho el que vostè espera per estar content...
—Qualifiqui... qualifiqui...

Cert dia li deia una amiga :
—No tens por, Mercè, que el teu home et sorprengui?
I ella es clavà a riure.
—No pot!
—No pot? Es molt dir, això!
—T'asseguro que és impossible que m'atrapi...
—Bé, això ho dius tu. Faci del que faci, pot deixar la feina i venir.
—I ca!
—Però, dona! Sigui maquinista del tren, «sereno», còmic, aviador, el que sigui, pot deixar un altre en el seu lloc i venir... Els gelos, el dubte, el poden obligar a ésser astut...
—Impossible, noia. Treballa

aquí, a Cartadella mateix, però no pot atrapar-me.

—No ho entenc! De què fa, doncs, el teu home?

—De *speaker* de la ràdio. És el que diu els anuncis de la A. J. 18 Ràdio Cartadella... I com que mentre... rebo visites, el sento... m'entens?, tinc un bon auricular.

L'amiga va quedar convençuda.

DE TEVES A MEVES...

La Modesta comptaix disposada a confessar-se. Silenciosament s'agenolla al peu del tribunal de la penitència i en veu baixa tremolosa per l'emoció, diu:

—Oh, pare!, Jo he fet un pecat molt gros...

—No et desesperis, filla meva —respongué el rector, —pensa que la misericòrdia de Déu és molt gran. Veiam, digues quin és el teu pecat.

—Oh!, pare... he robat... un cistell de pomes...

—Un cistell de pomes! Realment no és un acte ben fet, però tampoc és tan greu com tu creus... Resa dos Pare Nostres i promet que no hi tornaràs més.

—Pare... és que encara no ho he dit tot. El cistell de pomes que vaig robar era de vostè.

—Oh! Oh!, filla meva! Això ja és més greu! Un cistell de pomes! Un cistell de pomes! Hauràs de donar deu pessetes per beneficència i culte i resar quatre Pare Nostres i una Salve.

DE LA CANDIDESA

En Pauet Xalavarria no s'ho creu que, na Maria, que és sa muller pugui fer-li portar banyes. No creu en aitals patranyes.

Diu:—No pot ser! Mes, els seus amics li diuen: —Mira, que de tu se'n riuen pel veïnat:

Diuen que, en la teva dona no ets tu sol, l'altre s'hi abona i enamorat.

Vigila, Pauet, vigila; la teva dona no fila com deu filar...

Es un consell, que se't dona pel teu bon nom, car la dona no et vol honrar.

Tant a en Pau això amoïna que en deshora determina, pobre marit!

sorprende a la seva esposa... Ja comença a fer-li nosa ço que li han dit.

Truca'l pis, i na Maria
triga en obrir... i ell patia
que vol saber!
Què serà d'aïtal tardança?
Si serà una malanança?
No sap què fer...
I després de llarga estona
obra, tot dient, la dona:
—I ara, Pauet!,
què hi ha, que vens a deshora?
—Es que... m'he equivocat
[d'hora,
que m'he distret...
I tu, per què en la tardança?
saps que tenia recança?
I quin neguit!—
I la muller li contesta:
—Es que he volgut estar llesta
que feia el llit.
En veure-la així, feïnera,
somriu; i ella, falaguera,
li ofrena un bes...
I en Pauet sortí de casa
dient per ell: —Prou fer l'asa.
No'm crec res més.

Mentre en Pauet s'allunyava,
na Maria mormolava:
—I quin patir!
Després, cridava:—Ja és fora!
Surt, Rafel! (Quina mala hora)
Ja pots sortir!!

★ ★ ★

LA PLANXA D'UN VICARI SORD :

Quan el pare Tem, que era
vicari d'un poble i més sord que
una campana, es va enterar que
el senyor bisbe aniria a fer la
visita pastoral per a confirmar la
quitxalla i algunes altres coses
que no vénen al cas, va pensar
fer quelcom que fos de l'agra-
datge episcopal, i a aquest fi va
cridar l'escolanet, que era un
minyó molt viu.

—Mira, Joanet—li va dir,—
demàs, quan arribi el senyor
bisbe i jo pugui a la trona a sa-
ludar-lo, et demanaré: «I tu,
noi, què vols?» I tu em respon-
dràs, de manera que tothom
t'entengui: «Vull anar al cel.»
Ho faràs?

—Sí, pare!
Però l'escolà, que com ja hem
dit no tenia pèl... de tonto i que

no estava gaire content dels trac-
tes del vicari, malgrat el que ha-
via promès, se'n va pensar una
per a fer-lo quedar malament i
va ésser la que ara relatarem.

Arribat al poble el senyor bis-
be i entrat a l'església, el vicari
va pujar a la trona, i després de
la música de l'orgue i dels cants
propis d'aquestes festes, va fer
un gran discurs de benvinguda
i va dir que obsequiaria a Sa
Il·lustríssima fent unes quantes
preguntes als nois que anaven a
doctrina, i dirigint-se a l'escola-
net, li va preguntar:

—Tu, noi: què és el que més
desitges?

—Jo—va respondre l'escolà,—
és anar al cabaret.

Podeu comptar com es va po-
sar tota l'església i el senyor
bisbe en oir aquelles paraules.
Una remor de protesta barreja-
da amb rialles contingudes de

gent que reien per sota el nas
es val alçar de la gentada, però
com que el vicari era sord, en
notar l'animació del públic, va
dir:

—Doncs, ja veu Sa Il·lustrissi-
ma: aquest desig de l'escolanet
no és sols d'ell, és de tota la
parròquia. Ho desitja el senyor
rector, ho desitgen els feligres-
sos, que són uns sants. Tots,
tots ho volen, senyor bisbe; i
jo tant com ells, perquè això és
el millor que es pot desitjar.

★ ★ ★

UNA PREGUNTA

L'home de la bella Agnès
ni té finques ni diners
ni en res s'ocupa, ni roba,
menja i beu... Que com s'ho
[adoba?
Si no m'ho expliquen vostès!

—Què hi feies amb aquell jove?
—Veuràs: com que tu m'havies dit que si venia cap élient l'entre-
tingués fins que tu vinguessis!

NOTAS TEATRALES Y FINANCIERAS

Estreno de «Me cita de noche», drama alegre en 6 actos

En el «Coliseo Bonafonte» el cueto y agraciado autor Joaquinito Vacarizas ha estrenado un drama que hará rollo. Se titula «Me cita de noche...» y crean bien bien que hay para alquilar sillas.

Para que se hagan cargo como cale, les copiaremos algunas escenas de la obra:

Pura. (enseñando un gato a Paco Melo, el protagonista). — Melo... mira mi minino...

Melo (no contesta y se pone a tocar el piano).

Pura. — ¿Melo... tocas?

Melo. — Sí. Con un dedo.

Pura. — ¡Pues... toca, Melo!

No nos negarán que tiene una fuerza dramática y epigramática hasta allí.

Aquí va otra escena espatarrante:

Gatell. — ¡Ana! ¿Dónde estás?

El mozo. — Ha tocado pirandón. Podría cortarse el pelo mientras tanto.

Gatell. — ¡Romances! ¡Yo sí que haré aquello de ir por l'Ana y salir trasquilado!

Tiene profundidad, ¿oi? Bueno; pues así como un golpe Melo dice una bofia y Gatell le dice: «¡Ca, Melo!», ahora Gatell le dice a Ana que queme unos papeles.

— ¡Quémalos, Ana!

— ¡Gatell!

— ¡Quema-Ana!

— ¡Yo no mando nada!

En otra escena pisto y morrocotuda, un fulano trae una pieza de tela...

— ¡Es pa Ana!

— ¡Y qué ha de ser pana! ¡Es al-godón!

Y más tarde, uno se despiende de Ana.

— ¿Se va usted, Calandria?

— Sí. Tinc a bajo el vehiculo...

— Espérese una mica. Con un auto ya se gamba.

— ¡Es tart... Ana!

Pero lo hecatómbico es que un chico después sale un tal Cilla, que se empipa si le dicen, ¡pobre Cilla!, casado con una tía Patro Mier, y claro, le dicen: «la señora Mier de Cilla», y se cabrea.

Veán unas cuantas situaciones dramáticas:

Cilla. — ¿En qué sueñas, Ester?

Ester. — En que es muy empipador llamarse Colero de apellido...

Cilla. — ¡Ester Colero! No hace gozo. Pero tanto se vale! La hija de Pablo Minio también se dice Ester y hace furor.

Ester. — ¡Ester Minio! Se comprende.

— ¡Ay!

Cilla. — ¿Qué deseas, Ester?

Ester. — ¡Un amor, Cilla!

Aquí hubo un pedo de aplausos, que que de que se hunde el teatro.

Ya era hora de que saliese un autor que hiciese la guitza a los recon-sagrados. Que se hagan repicar.

PABLO SEVILLA

EL COMETA PONS-VINENT

Lema: Son pocos y pasan altos

Esto del cometa me tiene atabalado. Morir tan joven (¡aun no he hecho los 68!) me esparvera...

¿En qué se parece un ciego a un buen ganadero?

Pues en que va a tientas...

Dicen que la cola del cometa lleva gases de aquellos que te envían a casa Tapones... ¿Con tal de que nuestro planeta no sea arrimado a la cola!

¿Por qué los negros llevan anillas en la nariz?

Pues porque les salen de las... narices.

Esto de la Cola está un chico desacreditado. Desde el día que Vinez dejó a la sopa a Cola, yo ya no hago cabal!

— ¿Cuál es el último santo?

— Pues San Acabat.

Ayer vino a verme mi amigo Paco Bocalandria, con una pistola y una flavía. Quería matarla, porque le dijo que esto del cometa eran ochos y nueve y cartas que no atan.

— ¡Paco...! — ¡hice yo. — Déjala estar!

Y él, obediente, me dejó la Star. Ya ven si llega a enredar la vida el cometa!

Se me ha ocurrido una manera de acabar con las huelgas sin molestar a los huelguistas un borrall. Consiste en que los huelguistas se declaren en huelga.

¿Qué les parece! ¡Tengo o no talento!

Ahora una animalada como virolla...

Si voy por la calle detrás de Francisco Madrid, ¿qué hago?

— ¡Pues... tras Curro!

(Me acojo a la última amnistía.)

BUENDIA Y GASSOL

DEL CAPAZO FILOSOFICO

¿Cuál es el asno más ilustrado?

Pues... el as no-ticias.

¿Quiénes tienen más tirria a los trenes?

Los guardabarreras, porque les sacan de sus casillas.

¿Cuáles son las mujeres más valientes?

Las amas de cría. ¡Siempre dan el pecho!

¿Quién toma a veces el café muy cargado?

Los camálícs.

¿En qué se parece la manzanilla a las cadeneras enjauladas?

En que a veces se ponen en cañas.

Si un propietario pierde una cosecha de nabos, ¿en qué se parece a la batalla de Trafalgar?

Pues... en las «perdidas nabales».

¿Por qué una mujer que conduzca un auto, no puede ir a prisa?

— ¡Hombres! ¿Qué preguntas! ¿Cuándo han visto a una conductora que vaya de prisa!

PROSA VIL

— ¡Pienso cuán gozo infinito el día en que nos casamos y lo mucho que gozamos!

— ¡Si se hubiera repetido!

Dice Paula a su marido.

Y él, suspirando, decía,

recordando, ay sí, aquel día

lo que llegué a... disfrutar:

— Para volverlo a tastar

quedarme viudo querría!

— ¡Ay sí!

SINFORIANO CALABÍS

Consultorio heterodoxo

Un aviador dispeptico. — El aviador Cunha no puede cantar. Todo días se dormiría oyéndolo. ¿No ven que para dormir no hay como la canción de Cunha?

Clara Dou Batut. — Dice usted que este Carnaval se puso tres trajes: de metropolitano transversal, de capricho y de natilla, y que su novio sólo le gustó uno. Supongo que le gustaría de capricho, ¿oy?

Un tuerto. — ¿Dice usted que le tiene empipado ser tuerto? Lo es porque quiere. Sáquese el ojo bueno y no lo será. Será ciego, pero no tuerto.

DR. NANOTTI

CORRESPONDENCIA

(La que sale fula, se cambia)

Un valiente. — Pregunta usted si, pesando 120 kilos podrá volar. Verá; todo depende de la cantidad de dinamita.

Rufa. — Un preservativo no es un específico contra la tos. Está equivocada.

Marcos Cuadrado. — Estoy viendo que le cuelgan de la pared.

Un mercantil. — Es muy claro. Si un ventilador nuevo vale 150 pañas, cuando está estropeado ¿no-venta!

Doña Justa. — Su marido es juez y se llama don Mariano Sargantana? Pues así usted no tiene derecho a esbrinar si tiene o no una fulana. Es el secreto de su-Mario.

Un enamorado. — Sí, hombre. Su novia recuerda lo que busca usted cuando sale del despacho. ¡A su cena!

—Mira què diu el diari: que a les dones les faran acadèmiques de la Llengua...
 —Que no ens ho mereixem?

—Reveilla de Sant Joan!
—Programes monstres, coques, focs, nit estellada...

—Coets, petards i piules.
—Mutes per cada infracció i pesseteros en doina.

—Nosaltres, però, al teatre a complir amb el nostre deure per satisfer la curiositat del lector.

—Si no hi té res que dir, començaré pel «Barcelona».

—Comenci per allà on més li plagui.

—Després de l'estrena, el *viaje infinito* que va soliviantar els catòlics...

—Què diu, ara! No en sabia res.

—No en sabia res? Doncs el dia de l'estrena, al final de la representació, els catòlics es convertiren en protestants.

—I per quin motiu?

—Perquè l'autor de *El viaje infinito* va tenir la gosadia de presentar el dimoni en forma de barman d'un bar americà i al Pare Etern amb pantalons de corte i barret fort.

—Quin descaro!

—Imagini's quin desprestigi.. Un dimoni sense cua i un Pare Etern sense irradiar resplendors!

—Oh!

—Doncs, bé; després d'aquesta desgraciada estrena van ren estrenar *Juan de Mañara*, dels germans Machado, que de seguir pel camí emprés devindran tan populars com els germans Quintero.

—I què?

—Tres actes de vers, robust, contundent i altisonant, que va engrescar el públic.

—I de barrila què?

—Malament.

—Però que no ha anat a veure l'Ortas?

—Vatua! Me n'he descuidat.

—Doncs, afanyi's. Enguany

és al «Tivoli». De moment tira de repertori perquè per fer trencar de riure ell no necessita obra, però per la setmana entrant ja hi ha anunciada estrena.

—De què es tracta?

—La família es un estorbo.

—El que ha escrit aquesta obra hi toca.

—Miri si hi toca, que jo hi aniré sol.

—Al «Còmic»?

—Mutt and Jeff, uns negres molt divertits, que saben de tot.

—Al «Goya»?

—La ermita, la fuente y el río.

—Al «Talia»?

—El senyor Nicolàs va ballar 100 valsos.

—Al «Novedades»?

—Segueix l'èxit de *A Barcelona*.

—I a casa?

—Bé, gràcies; i vostè?

—La Maria és molt descarada. Té un agent de canvi i s'entén amb un policia.

—Sí, vaja. Un agent de canvi i un agent de recanvi.

—Es defensa bé el teu vell, pel anys que té.

—Sí, però no ataca.

GRAN SASTRERIA LAIETANA LA DEL RELLOTGE

EXTRAORDINARI ASSORTIT EN LES ÚLTIMES NOVETATS

Trajes d'estam, a mida, des de 35 a 180 ptes.

Trajes dril i gabardina, a mida, de 27 a 45 ptes.

Pantalon tennis, de 18 a 40 ptes. — Pantalon dril, de 12 a 22 ptes.

Talladors de primera categoria. — Tall i confecció garantida. — És la casa més acreditada perquè

ven tots els seus articles de millor qualitat al preu més barat

40 - VIA LAIETANA - 40

LA FORÇA DEL NOMBRE

En Pau Rafeques, gelós i confiat alhora, vivia entre la por d'ésser enganyat i la fingida certesa que la infidelitat no era possible. Un dia, cansat d'aquells dubtes que el turmentaven, va decidir apellar al seu poder hipnòtic adormint la seva muller es va disposar a aclarir aquells recels que li oprimien el cor.

—M'has enganyat alguna vegada?—demanà en Rafeques, tremolant d'emoció.

—Sí—respongué ella plàcidament.

—I amb qui?—torna a preguntar en Rafeques, alçant amenaçador un puny.

—Amb en Manuel Camps.

—Ah!—va exclamar en Rafeques.—Es clar! Amb aquest tema de succeir! Amb el meu millor amic.

—I amb en Rusalleda, i amb en Fonoll, i amb un empleat d'hisenda que no em recordo com es deia, i amb el carter, i amb un viatjant, i amb un dependent, i...

—Prou! Prou!—va exclamar en Rafeques, acotant el cap aclaparant.

I davant de la força del nombre, es va resignar i s'ho va prendre filosòficament.

L'HOME DROPO

La Paula està desesperada perquè no pot aconseguir que el seu marit treballi. Així com hi ha homes que neixen amb vocació de sobresortir, treballar i ésser quelcom en aquest món, el marit de la Paula havia nas-

cut amb la vocació de passar desapercebut, i per això, ni tan sols es movia del llit en tot el dia. Pel veïnat ni el coneixien: Més desapercebut no podia passar.

Però tot el que tenia de ganxut quan estava llevat, ho tenia de treballador i perseverant quan es trobava al llit amb la Paula. Prova d'això, els deu marrecs que tot el dia avalotaven i que quan arribava l'hora de menjar eren pitjor que deu llopets afamats.

La Paula, doncs, estava desesperada, car treballant tot el dia no guanyava el suficient per mantenir la seva petita tribu i

la Cinta, veient-la tan pesarosa, no pogué per menys de preguntar-li:

—Però, què et passa, Paula, que entre plors i gemecs passes el dia?

—Ai, Cinta! tu no saps el que és tenir l'home dropo. Tot el dia creuat de braços, és incapaç de portarte cinc cèntims a casa... No serveix per res, a no ésser que sigui per fer quitxalla...

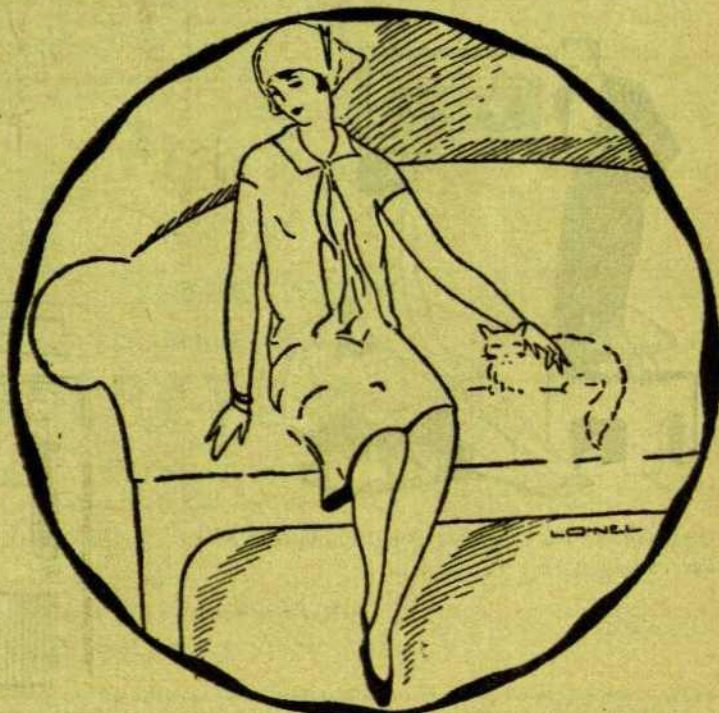
—Si vols escoltar-me a mi i vols escarmentar-lo, fes el que vaig a dir-te. Si ell es creua de braços, tu et creues de cames i ja veuràs com serà ell el que es cansarà primer!

UNA DONA GENS AVARA

—Has vist, Tecla, don Josep que miserable i ronyós?

No ha volgut deixar deu duros que li ha demanat en Roc.

—Vaja, no sé—diu la Tecla—què en fan els rics de tant d'or. Jo sóc una pobra dona i sempre ho he deixat tot.

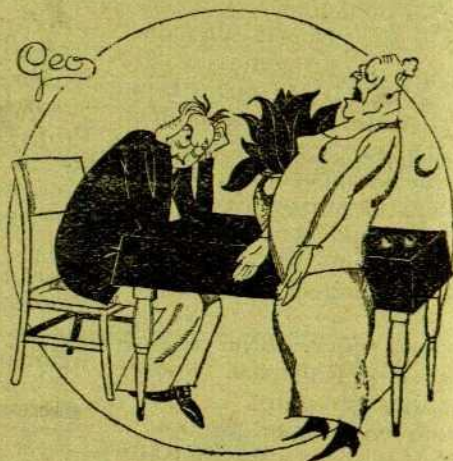
—Déu me lliuri d'ésser regidora! Diu que han de procurar que tot s'abaixi!

L'HOMME ESTRANGER

—El primer cop vaig perdre el cap.
—Ves de què en dius el cap!

(De *Le Journal Amusant*.)

—Has deixat embarassada la criada! Quina vergonya!
—T'has portat com una criatura de deu anys

(De *Sans Gêne*.)

—Et divorcies? Per casualitat t'enganya la teva dona?
—Per casualitat, no. Per costum.

(De *Parisiana*.)

—Jo em creia que no volia res més!

(De *Le Journal Amusant*.)

Un conseqüent ateneïsta, no se'n sap avenir que els aviadors suïñ tant per donar la volta al món.

—No costa gens—diu.—N'hi ha prou amb pujar molt, i donar voltes fins que passi per sota el poble on es vol anar...

A l'excursió que els membres de l'Assemblea de les Diputacions varen fer a Poblet, hi va anar un bon senyor que va opinar que «Poblet li semblava una imitació de l'Escorial».

I al pobre senyor va costar Déu i ajuda fer-li entendre que quan s'estava edificant l'Escorial, a Poblet ja hi reposaven els restes d'un grapat de reis...

De Región, d'Oviedo:

«Ligera y elástica como una ballena, la mujerina salta...»

Bé, entenem-nos: a quina mena de ballena es refereix?...

Amb el títol «Allò que deuen evitar les dones», publica un rotatiu argentí:

«Escribir cartas de amor.

Volver la cabeza para mirar a quien las mira.

Hablar mucho y no decir nada.

Llevar el vestido demasiado corto y el escote pronunciado.

Reirse con el único fin de enseñar los dientes.

Leer novelas realistas.

Tener novio sólo para pasar el rato.

Llevar más de cuatro colores en el vestido.

Pasar algunas horas frente al espejo teniendo la casa completamente desarrugada.

Tener dos novios a la vez.

Críticar diez y seis veces consecutivas. No prometer si no ha de cumplir.»

Ho recomanem a les nostres llegidores.

Copiem el següent títol d'un treball d'un diari del Nord:

«Campaña contra la anquilostomiasis.»

Ja m'escriuran, oi?

La Raquel Meller ha fet unes declaracions arxi-cursis. I, entre altres coses, ha dit:

«Mi espíritu es pasional y tormentoso. Sufro y recojo las más fuertes emociones. Puedo decir que mi alma es un

compendio de matides emocionales, de pequeños matices que pasan desapercibidos para otras almas...»

Res: literatura drassanesca pura.

biquidació

Es hora de comprar

Rellojes i joies

detotes menes apres de verdader REMAT

Dos meses de liquidació

CASA COTS

CARRER HOSPITAL, 11

Un altre anunci de El Liberal:

«Jovencito carrera desea amistad señorita, caballero dispongan auto para practicar conducción. Escribid...»

Aquest jovenet de carrera té vocació per la ídem.

De la mateixa procedència:

«Joven veintiocho años desea amistad señorita agraciada asistir espectáculos, verbenas; buen humor y pasta.»

Hi ha espectacles en els quals la concurrència hi fa nosa...

PUCES

Polls

Lladelles

es destrueixen amb

DISCRETAN

Pols inofensiva, radical i positiva. No taca. Res delata el seu us

Venda: SEGALÀ, Rambla de les Flors, 14
GALLARDO, Ronda Sant Antoni, 38 — GELART
Princesa, 7

De El Liberal, de Madrid:

«Muchacho víspers emplearse úrgle

préstamo 50 pesetas. Devolveré según concertemos.»

Aquest noi, ens sembla que acabarà... aprenent.

Un diàleg:

—Quan es varen casar, ella va convenir amb son marit que quan l'un s'enfadaria, l'altre callaria...

—I què?

—Que fa deu anys que el pobre marit no diu un mot.

Llegim:

«Los piropos callejeros se castigan en Turquía con tres meses de cárcel y multas de 3,500 pesetas.»

A un amic nostre que a una xicota li va dir: «Almorrana!», almenys li sortiria cadena perpètua!

La M..... C....., deia, no fa gaires dies, a una amiga, en el «Ritz»:

—Estic pensant amb quina sorpresa donar al meu marit el dia del seu sant.

I respongué l'amiga:

—Digues-li els anys que tens!

Al senyor Narcís, que està carregat de quixalla, l'atura una captaire amb un nen al braç...

—Per aquest nen dongui'm deu cèntims!—li diu.

I el senyor Narcís respon:

—No és car, veritablement, però ja en tinc vuit a casa!

Diu un periòdic, parlant del gest enèrgic que caracteritza en de Pinedo, que «tots els italians van atquirint coses d'en Mussolini».

Pobret duce! El deixaran sense res!

A Nova York s'ha fundat una Universitat de raspes, per a guanyar el diploma corresponent. La minyona que surti d'aquelles aules tindrà el tractament de miss.

Però, per admetre-les deuran ésser maques, elegants i honestes.

Les dues primeres qualitats, ho compremem...

L'escriptor anglès Mr. Wood, ha fet la següent apreciació sobre els vestits de les dones:

CAPSULES PERUVIANES

Únic i provat remei que en pocs dies cura radicalment les afeccions de les vies urinàries: Purgacions, fluxos, &, per aptiques que siguin. — BORRELL: Asalto, 52

—En Peret, el meu cosí, escriu sobre les dones.
—Ai, ai! I com s'ho fa?

«Los vestidos de la mujer moderna se parecen a las alambreadas. Protegen la propiedad sin quitar las vistas.»

Bé, sí, però protegeixen fins a cert punt...

En un cinema alemany, els espectadors varen veure, amb sorpresa, aparèixer a la pantalla el següent anunci:

«En la comptaduria hi ha dipositada una lliga-cama. Diàmetre respectable. Senyals evidents d'haver-se perdut aquesta mateixa nit. S'entregarà a la que acce-

pti que és seva. Precisa veure la cama per evitar confusions. Discreció absoluta.»

I després diran que els alemanys són gent ferrenya!

Desconsol:
—Pobreta de mi! El meu marit és mort! No em queda res d'ell!
—No digui això, senyora Teda. Pensi que li queda un fill!
—No és d'ell!

En C..., a l'Ateneu, feia el resum de la història del pobre Lot, amb el següent vers:

«Va beure,
es posà tendre
i després
fou el seu gendre.»

Si no ho entenen, llegeixin el «Fleury».

En V.... feia la cort a la formosa R....

I un dia s'hi presentà amb un escot:
—Aquí li porto un collar de vint mil pessetes...

—I que és amable! Gràcies!
—I que l'hi deixaré, perquè és vestit, en deu mil!

Una senyora ja jomona interpellà un jove:

—Es cert que vostè s'ha alabat d'haver obtingut els meus favors?
I el jove, somrient, respon:

—No, senyora: me n'he acusat.

En Samuel està en un judici oral, i no pel seu gust. És que sense ell no poden fer res. És l'acusat.

Després d'un sever interrogatori el president, en Samuel exclama:

—Demano que el judici s'aplaci per vuit dies.

—I això? Per què?—fa el president.
—Perquè avui el veig de molt mal humor!

Correspondència

Tanet.—Sap que és molt original, vostè? A nosaltres, això d'escriure ambopatia no se ns hauria ocorregut mai!

Un gat vell.—Ja s'ha dit un feix de vegades, l'otser embafaria.

Nena tendre.—Si ens permet canviar el final, l'hi publicarem. I potser també li canviarem el començament.

Gosar.—Anirà, quan torni l'oportunitat. Estigui segur que tornarà.

Trempal.—Bé, home, bé, s'agraeix la bona voluntat.

Nanu.—Ei, nano, que això és de l'amarats! Robatoris, no.

Sis que ja no... etc.—No està gens malament la pensada. Si no els queda altre, es veu que els queda el riure. Quelcom és quelcom!

Torral.—Home, no! Francament li hem de dir que no va ni amb rodes. I és llàstima, amb la lletra redondilla que ens en gasta!

Un porc.—Mau! Hi ha pores i pores. Però vostè, pel que es veu, és el porc més porc dels pores més pores!

Raquelita.—Ha fet salat, prenda. Ja està cuit i beneit.

R. S.—Sí, eh? Doncs miri: va al rove, i a veure el que passa. Els valents, cregui'n, ens engresquen.

Un tafaner.—Ho sentim, però tenim la consigna de no dir-ho. I no tenen cap a carregar el mort a en Oulinet Ni gota.

Setsiencies.—Psè!... Es grip, sap? Es mitja lliga mig ram...

Un de Lloret.—Aquesta vegada ha fet blanc.

Expardenyot III.—Vaja, home, que ja és massa grandassot!

Pius.—Veurem. Ho guardem per un si de cas.

Ros.—Res.

IMP. COSTA: CARRER NOU, 45. - BARCELONA

MERICOT
RES MILLOR PER A LA PELL

TEATRE COMIC

Divendres, 3, estrena de l'espectacle d'estiu
REVUE EN FOLIES

Mil Pessetes

al que presenti OAPSULES DE SANDALO millors que les del Dr. PIZÀ, de Barcelona, i que curin més aviat totes les malalties urinàries. Quaranta quatre anys d'èxit creixent Premiades amb Medalla d'or en tantes Exposicions com s'han presentat. Uniques aprovades i recomanades per les Reials Acadèmies de Barcelona i Mallorca i diverses corporacions científiques, reconeguent-li avantatges sobre tots els seus similars

Farmàcia del Pi: Plaça del Pi, 6; Barcelona
i principals farmàcies d'Espanya i Amèrica

MEUBLÉE CATALUÑA

ENTRADA POR ARENAS, 4
Y ESCUDILLERS, 65

Habitaciones con todo el confort moderno. Agua corriente en todas habitaciones fría y caliente. Calefacción central, etc., etc.

SUCURSAL:

MEUBLÉE OLIMPIA Hospital, 107 Entrada: Oadana, i

EXIT LOTION LADIL

grandios de la
l'única remei que, sense perjudicar, mata les cabres per rebels que siguin
CARRER DE LA UNIO 5 FARMACIA

La Educación Sexual

Un volum de més de 300 pàgs., il·lustrat, 3'50 ptes.

Es ven a totes les llibreries i quioscos

MAISON MEUBLEE (VERDURA)

Habitacions a 5 ptes. - Barbarà, 27, Tel. 3221 A.; Barcelona. - Gran comoditat i saletes de bany. - Telèfon privat. - Ascensor. - Continuament reformat a la moderna. - Ventiladors elèctrics

PAGEOL

Cura totes les malalties de la sang, pell i cabell

Obra amb rapidesa i radicalment; suprimeix tot seguit els dolors i evita tota complicació

Demaneu sempre
PAGEOL

MONT D'OR MEUBLEE (SUCURSAL VERDURA)

Gran comoditat. - Habitacions a 5 ptes. - Ventiladors elèctrics i saletes de bany. - Telèfon en totes les habitacions. - Portal de Santa Madrona, 6 (al costat del teatre Circol Barcelonès); Barcelona

VIAS RINARIAS: IMPUREZAS de la SAN- GRE: Basta de sufrir inútilmente de dichas enfermedades gracias al maravilloso descubrimiento de LOS MEDICAMENTOS DEL DR. SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado pues unánimemente reconocen que en los casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados nulos o malos, mediante los Medicamentos del Doctor Soivre se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades.

VIAS URINARIAS. — Hemorragia (purgaciones) en todas sus manifestaciones, uretritis, prostatitis, orquitis, sistitis, gonorrea, etc., del hombre, y vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, sistitis, asenitis, flujo, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los Medicamentos del Doctor Soivre. Los enfermos se curan por el solo, sin inyecciones, lavados y aplicación de compresas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nada se entera de su enfermedad.

5'50 VENTAS SIDA.

IMPUREZAS DE LA SANGRE. — Sífilis (syphilis), sosc, mas, herpes, úlceras varicosas (lagas de las piernas), erupciones escrofulosas, eritemas, urticarias, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas o rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las Píldoras Depurativas del Doctor Soivre, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, lagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y soposo, no dejando en el organismo huellas del pasado. — VENTA, 5'50 ptes. frasco.

DEBILIDAD NERVIOSA. — Impotencia (falta de vigor sexual), poluciones nocturnas, espermatorreas (pérdida seminal), cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer y todas las manifestaciones de la Neurastenia, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAFAS POTENCIALAS del Doctor Soivre. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (vicio sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar al organismo, el vigor sexual propio de la edad.

— VENTA, 5'50 ptes. frasco. — AGENTE EXCLUSIVO: Hijo de José Vidal y Sñas, S. de A. C. Moneda, 31, Barcelona. — VENTA: Farmacia Segala, Rambla de las Flores, 14; Farmacia Gelart, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

Calcetines reforzados

para un solo pie, fabricados por encargo. — La ruina de los pastores: MATAGARRAS RAPID, a la primera vez R. I. P. — Clínica de vias urinarias lavaje e irrigaciones para después del acto sexual

LA MUNDIAL: ESPALTER, 6
(entre San Pablo y Beato Oriol)

SARNA

Es cura radicalment amb el SULFUREO CABBILERO RONYA que la fa desaparèixer, en 10 minuts. De venda: Comte de l'Àlamo, 38 Centres d'Especcifics

LA MASCOTA

Casa dedicada a la venda de gomes higièriques alemanyes de les millors marques. — Sense rival. — Proveu-les i us convencereu. — Mata-cabres en pols 50 cèntims capsa

Sant Ramon, 1-BARCELONA

—Vostès, les senyores, tenen diferents zones d'acció. Vostè, per exemple...

—Ai, jove! No em toqui la meua zona!